

Ara la llengua

La Llei Orgànica 6/2006, de reforma de l'Estatut d'Autonomia, llei estatal per tant, reconeix en el seu article 6.1 que “la llengua pròpia de Catalunya és el català”. Afegeix que és la llengua “d'ús normal de les administracions públiques i dels mitjans de comunicació de Catalunya”. Acaba dient aquest article que el català és “la llengua normalment emprada com a vehicular i d'aprenentatge en l'ensenyament”.

L'article 35.1 de la mateixa norma assegura, per una altra banda, que “el català s'ha d'utilitzar normalment com a llengua vehicular i d'aprenentatge en l'ensenyament universitari i en el no universitari”. En el seu segon apartat diu aquest article que “els alumnes... tenen el dret i el deure de conèixer amb suficiència oral i escrita el català i el castellà en finalitzar l'ensenyament obligatori, sigui quina sigui llur llengua habitual en incorporar-se a l'ensenyament.

L' “evaluación general de diagnóstico 2010”¹ (la darrera que trobem publicada) realitzada per l'Institut Nacional de Evaluación Educativa, va posar en evidència que el nivell de castellà dels alumnes a Catalunya és superior al de: Andalusia, Murcia, País Basc, Extremadura, Comunitat Valenciana, Galícia, Canàries y Balears. Les “proves d'accés a la universitat” de l'any 2016 pel que fa a Llengua castellana i Literatura palesen que la nota mitja en llengua castellana i literatura a Catalunya està per sobre d'Astúries, Madrid, Castella Lleó i Cantabria entre altres.

Per tant, sumar ara a la polèmica general la qüestió del català a l'escola o a l'Administració, no deixa de ser una expressió més (la cosa ve de lluny) de l'autoritarisme estatal orientat tant a la captació de vots (que sigui possible captar els vots d'una part de la societat per la via de fote a l'altra part és un indicador de què una greu malaltia afecta aquella societat) com a uniformar, per la via de la força, el que no és, ni serà mai, uniforme.

Fins i tot, a Catalunya, entre els no independentistes (si és que la llengua té res a veure amb la independència), s'han alçat partits polítics defensant el model lingüístic. I es que cal tenir en compte que la dicotomia independentisme - no independentisme és insuficient per descriure la realitat política.

Com a mínim, entre el “no independentisme”, cal establir una diferenciació entre un corrent legítimament no independentista i un altre obertament reaccionari, anticatalà i amb els trets que permeten caracteritzar-lo bàsicament com a feixista.

Li correspon al primer d'aquests corrents, si no vol ser confós, marcar distàncies clares amb el segon. Ens correspon, en qualsevol cas a tots, preguntar-nos que ha passat a Catalunya per a que,

des de la classe treballadora, s'estiguin recolzant, de forma tant rellevat, unes opcions polítiques d'ideologia tant reaccionaria (especialment tenint opcions no independentistes alternatives).

Des de la IAC-CATAC defensem que no es pot acceptar un sol pas enrere en les conseqüències del reconeixement del català com a llengua pròpia i, per tant, com a llengua vehicular única en l'ensenyament (de contrastada eficàcia) i com a requisit (que no pas mèrit) per a l'accés a l'Administració.

Davant de la nova (enèsima en realitat) deriva autoritària i antidemocràtica del Govern de l'Estat i del partit al que pertanyen els seus membres (tantes vegades reiterada al llarg de la història), volem palesar, un cop més, el nostre compromís amb el dret a l'autodeterminació (reconegut en els nostres estatuts des de la fundació) com a forma de resolució del conflicte i, en qualsevol cas, com a forma de contenció de les forces reaccionàries que contínuament treballen per a esborrar la nostra identitat com a poble.